

ESTAPÉ RESPON

La promoció de Serra

—Narcís Serra al capdavant de Caixa Catalunya, què li sembla, ho hauria dit mai?

—Sí. Perquè en un home del seu currículum i capacitats, la seva proximitat de partit —havia estat secretari general— podia omplir el buit que deixava Antoni Serra Ramoneda, amb la plena satisfacció de la Diputació de Barcelona, que és la que proposa la presidència de Caixa de Catalunya.

—Els polítics han de presidir caixes?

—Jo diria que ha de presidir caixes la gent competent i honesta a tota prova. El fet de ser polític desqualifica, per tant, el que és negatiu per a una caixa és que la gestió d'aquest polític hagi estat tacada per accions que molesten l'ètica. I aquest no era el cas del Narcís Serra.

—Quins records teniu de Narcís Serra?

—Els tinc d'una promoció de la Facultat d'Econòmiques de la qual jo era catedràtic i on recordo amb molta alegria que hi havia a classe atents i amants cada dia en Narcís Serra, en Pasqual Maragall, en Lluís Armet i la meua sempre admirada Mercè Sala, que va acabar sent presidenta de Renfe. Vaig tenir el revell de l'ou del PSC a Catalunya. I com que, a la Facultat, sent-ne jo degà, s'havia inaugurat el trencament amb el SEU, a fi i a efecte que el delegat dels estudiants fos elegit amb sufragi universal i democràtic va ser-ho Ernest Lluch i Martí, i al cap de quatre anys ho va ser en Serra, que va tenir prou mà esquerra, ja que el càrrec necessitava tot el suport de la massa estudiantil.

—Creieu que Serra hauria volgut presidir la Caixa de Pensions, més que no la de Catalunya?

—I el Banc Mundial.

—Com qualifica la trajectòria del president sortint, Antoni Serra Ramoneda?

—Professionalment, molt bona. Quan a mi em van fer degà, l'any 1962, el primer que vaig fer va ser telefonar-lo —era professor d'Economia de l'Empresa— per proposar-li que fos secretari de la Facultat. Em va donar el sí, i n'estic content.

—Caixa Catalunya va haver de fer un cop de timó fa uns anys i destituir el director general, Francesc Costabella. Què va passar?

—Sembla que hi va haver unes operacions galdoses, amb un sentit de mirar molt prim. Però és que amb en Serra Ramoneda es va començar a mirar molt prim.

—Serra Ramoneda també va estar en la fundació de la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona...

—Sí.

—I va ser fins i tot rector de la Universitat Autònoma. Veieu millor els docents fent de banquers o els polítics?

—Més val. Entre el professor Serra o el no-professor Mario Conde hi ha diferència.

—Maragall insisteix que cal reduir el dèficit fiscal de Catalunya. Creieu que és una bona estratègia per aconseguir un millor finançament?

—No, com a estratègia em sembla que no, perquè he sentit el senyor Barreda, de Castella — la Manxa, que diu que no vol acceptar cap privilegi fiscal per a Catalunya perquè va contra la Constitució.

—Creieu que Solbes, Sevilla i companyia acabaran acceptant parlar de balanços fiscals?

—El que faran és publicar-ne tres de diferents, dient que el resultat depèn de la metodologia emprada.

—Esquerra Republicana pot acabar de donar una empenta a la qüestió gràcies al pes que té al Congrés?

—No. I una cosa volia dir, analitzant el que van dient els partits, i és que trobo una font inestimable de sentit comú el senyor Puigcercós. A mi em recorda, com a observador de la política nacional que sóc, els primers mesos o anys d'en Miquel Roca al Congrés. Amb pocs diputats, la gent calla i l'escolta.

—Les reticències que ha trobat Montilla per traslladar la Comissió del Mercat de Telecomunicacions a Barcelona prova que això té solució o que no en té?

—Té tanta solució que ja té solar. És una operació que es deu a Montilla.

Toni Cañís

Bréjnev, Ieltsin, Felipe, Pujol...

Els polítics i pensadors més rigorosos i inquietos coincideixen a pronosticar que un poder que substituïx un altre queda empeltat gairebé sempre de no poques inèrcies i fins i tot maldats del seu predecessor i adversari (o enemic). Així, hi ha canvis de règim que esdevenen metamorfosi en els que són recognoscibles comportaments i escenificacions arrossegats des del passat.

L'ou d'octubre gestava la serp de l'estalinisme amb crueltats que Lenin havia xuclat i après del règim de Romànov. I Stalin va empeltar tots els seus successors, fins la caricatura ètica de Bréjnev que, anys més tard, es reencarnà en la farsa tragicòmica de Ieltsin. No es pot entendre l'aparició de Ieltsin sense la paròdia de Bréjnev, successora del drama stalinianà. I no es pot entendre tampoc l'aparició de González a la coberta de l'Azor (el iot de Franco) fumant-se el puro regalat per Fidel Castro sense catalogar-la com una contaminació del passat. Allò va ser la metàfora de com a l'Espanya democràtica es mantenien inèrcies mesianicopopulistes, visualitzades per un dirigent socialdemòcrata.

I tot just ara que els estris i els símbols del franquisme comencen a ser desmuntats per dur-los al museu, Felipe treu el cap i diu a Jordi Pujol que sent nostàlgia (d'aquell temps de cabdillismes tous heretats i compartits?), tot llançant una càrrega de profunditat contra Maragall. Però que no s'enganyi Gonzalez, perquè en les poca-soltades de l'actual president no pocs tics del messianisme del règim pujolià són detectables. Fins al punt que m'estic rumiant si aquests temps de tripartit no seran més de recanvi que no pas d'alternativa.

Llibert Ferri

llibertferri@telefonica.net

